

Dispozitivul

Articolul 42 alineatul (1) prima teză din Regulamentul (CE) nr. 1698/2005 al Consiliului din 20 septembrie 2005 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care o zonă forestieră eligibilă pentru ajutorul Natura 2000 este deținută în parte de stat și în parte de o persoană particulară, trebuie să se țină seama de raportul dintre suprafața zonei deținute de stat și cea a zonei deținute de respectiva persoană particulară pentru calcularea cuantumului ajutorului care trebuie plătit acesteia din urmă.

(¹) JO C 296, 16.8.2016

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 30 martie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Općinski sud u Velikoj Gorici – Croația) – VG Čistoća d.o.o./Đuro Vladika, Ljubica Vladika

(Cauza C-335/16) (¹)

(Trimitere preliminară — Mediu — Deșeuri — Directiva 2008/98/CE — Recuperarea costurilor gestionării deșeurilor — Principiul „poluatorul plătește” — Noțiunea „deținători de deșeuri” — Prețul solicitat pentru gestionarea deșeurilor — Taxă specifică destinată finanțării de investiții de capital)

(2017/C 161/06)

Limba de procedură: croata

Instanța de trimitere

Općinski sud u Velikoj Gorici

Părțile din procedura principală

Reclamantă: VG Čistoća d.o.o.

Pârâți: Đuro Vladika, Ljubica Vladika

Dispozitivul

Articolul 14 și articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive trebuie interpretate în sensul că, în stadiul actual al dreptului Uniunii, nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede, în scopul finanțării unui serviciu de gestionare și de eliminare a deșeurilor urbane, un preț calculat pe baza unei evaluări a volumului de deșeuri generat de utilizatorii acestui serviciu, iar nu pe baza cantității de deșeuri efectiv produse și predate spre colectare de aceștia, precum și plata de către utilizatori, în calitatea lor de deținători ai deșeurilor, a unei taxe suplimentare din al cărei venit se urmărește finanțarea de investiții de capital necesare tratării deșeurilor, inclusiv reciclarea lor. Revine însă instanței de trimitere sarcina de a verifica, pe baza elementelor de fapt și de drept care i-au fost prezentate, dacă aceasta nu conduce la impunerea în sarcina anumitor „deținători” de costuri vădit disproporționate în raport cu volumele sau cu natura deșeurilor pe care le pot produce. În acest scop, instanța națională va putea în special să țină seama de criteriile legate de tipul de bunuri imobile ocupate de utilizatori, de suprafața și de afectarea acestor bunuri, de capacitatea productivă a „deținătorilor”, de volumul containerelor puse la dispoziția utilizatorilor, precum și de frecvența strângerii deșeurilor, în măsura în care acești parametri sunt de natură să influențeze în mod direct cuantumul costurilor gestionării deșeurilor.

(¹) JO C 296, 16.8.2016